

Sygn. akt II K 260/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant: Anna Wojtanek

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Doroty Pietras-Salitra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 roku

sprawy **P. W.** syna M. i G. z domu I.,

ur. (...) w G., karanego

skazanego wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 12 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 932/14** za czyny:

- z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, postanowieniem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 18 sierpnia 2015 r. zarządzono wykonanie kary zastępczej 90 dni pozbawienia wolności w zamian za niewykonanie kary ograniczenia wolności,

- z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

kary te połączono i wymierzono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, skazany karę odbył

2. **Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 539/15** za dwa czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3. **Sądu Rejonowego Goleniowie z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt II K 28/16** za cztery czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku tj. wyrokami Sądu Rejonowego w Goleniowie: z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 539/15 i z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt II K 28/16 i wymierza skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie wyroku opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.k. orzeczenia nieobjęte wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 260/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6 kwietnia 2016 r. Dyrektor Zakładu Karnego w G. zawiadomił w trybie art. 12b k.k.w. o tym, że wobec skazanego P. W. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego.

W związku z powyższym zostało wszczęte postępowanie o wydanie wobec skazanego wyroku łącznego.

P. W. był w przeszłości karany sędownie wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. II K 932/14** za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono skazanemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbył w okresie od 6 października 2015 r. do 3 maja 2016 r.;

2. **Sądu Rejonowego Goleniowie z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 539/15:**

- za dwa czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3. **Sądu Rejonowego Goleniowie z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt II K 28/16:** za pięć czynów z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę roku pozbawienia wolności.

Dowody:

- akta sprawy Sądu Rejonowego w Goleniowie II K 932/14 oraz opis wyroku - k. 23,
- akta sprawy Sądu Rejonowego w Goleniowie II K 539/15 oraz odpis wyroku - k. 22,
- akta sprawy Sądu Rejonowego w Goleniowie II K 28/16 oraz odpis wyroku - k. 24-25,
- informacja o pobytach i orzeczeniach k. 4-9
- opinia o skazanym k. 20,34
- informacja z KRK k. 16-19,30-33

Aktualnie skazany P. W. odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G.. Koniec kary planowany jest na dzień 19 grudnia 2017 r.

P. W. ma (...)lata, jest kawalerem nie mającym dzieci. Skazany ma wykształcenie zawodowe, jest ś.. Na wolności nie posiadał stałego zatrudnienia. Zachowanie P. W. w trakcie odbywania kary oceniane jest jako dobre. Skazany zgodnie i bezkonfliktowo funkcjonuje w gronie współosadzonych, w odpowiednim stopniu przestrzega porządku wewnętrznego, dotychczas nie był karany dyscyplinarnie, trzy raz był nagradzany regulaminowo, był zatrudniony w zakładzie karnym, a aktualnie pracuje poza terem jednostki i ze swoich obowiązków wywiązuje się bardzo dobrze. Ponadto skazany odbywa karę w zakładzie typu półotwartego w systemie programowanego oddziaływania, uczestniczy w programach readaptacji społecznej dla osób uzależnionych od środków odurzających, a także z zakresu aktywizacji zawodowej i w zajęciach związanych z poznaniem konsekwencji działań niezgodnych z prawem. Utrzymuje kontakt z konkubiną, rodzicami i wujkiem za pośrednictwem korespondencji, widzeń i rozmów telefonicznych. Do popełnionych przestępstw i poprzedniego trybu życia odnosi się krytycznie.

Dowód:

- opinia o skazanym k. 20

Sąd zważył co następuje:

Analiza materiału zebranego w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że zachodziły przesłanki do objęcia wyrokiem łącznym i wymierzenia skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w miejsce kar wymierzonych za przestępstwa objęte wyrokami Sądu Rejonowego w Goleniowie: z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. II K 539/15 i z dnia 14 marca 2016 r., sygn. II K 28/16.

Zgodnie bowiem z art. 569 § 1 k.p.k. o treści nadanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r.), jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu.

Warunki do orzeczenia kary łącznej określa art. 85 k.k. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw, przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego („Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”, w którym znajduje się m.in. art. 85 k.k.), w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

P. W. został m.in. skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie: z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. II K 539/15 i z dnia 14 marca 2016 r., sygn. II K 28/16 na kary pozbawiania wolności, a zatem wyroki te zostały wydane i uprawomocniły się już po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Jedynie wyrok w sprawie II K 932/14 uprawomocnił się przed datą wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., ale na mocy art. 19 ust. 1 tej ustawy znajdują do niego zastosowanie znowelizowane przepisy Kodeksu karnego, ponieważ zachodziła potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem P. W. po dniu 1 lipca 2015 r.

Zgodnie z treścią z art. 85 § 1 i 2 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, gdy:

1. sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw,
2. wymierzono za te przestępstwa przynajmniej dwie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu,
3. podstawą orzeczenia kary łącznej są kary lub kary łączne wymierzone za te przestępstwa i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k.,

Łączeniu podlegają zatem kary, które po pierwsze zostały wymierzone za dwa lub więcej przestępstw, a po drugie są to kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Dodatkowym warunkiem orzeczenia kary łącznej jest to, że kary te, w tym także kary łączne powstałe z poszczególnych kar wymierzonych za konkretne przestępstwa muszą podlegać wykonaniu, w całości lub w części. Karą podlegającą wykonaniu jest zaś kara, która ma zostać, a nie została jeszcze wykonana i nie wymaga się, że kara ma podlegać wykonaniu w całości, a wystarczy, że jest karą podlegającą wykonaniu w części.

W niniejszej sprawie karami podlegającymi wykonaniu wobec skazanego na dzień wydania wyroku łącznego były kary objęte wyrokami: Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. II K 539/15 w wymiarze 4 miesięcy i z dnia 14 marca 2016 r., sygn. II K 28/16 w wymiarze roku. Zatem tylko te kary podlegały łączeniu, ponieważ kara łączna za przestępstwa objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 932/14 została już przez skazanego na dzień wyrokowania odbyta w całości i jako kara już wykonana nie mogła stać się podstawą do wymierzenia kary łącznej, a więc co do tej kary, postępowanie podlegało umorzeniu.

Sąd przeanalizował także wydane wobec skazanego orzeczenia przez pryzmat art. 4 § 1 k.k. i ewentualnego zastosowania przepisów Kodeksu karnego o karze łącznej w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. Zgodnie z art. 85

k.k. warunkiem połączenia kar było to, by przestępstwa za które kary te wymierzono nie były przedzielone żadnym wyrokiem chociażby nieprawomocnym. W przypadku P. W. gdyby stosować przepisy poprzednio obowiązujące ustawy łączeniu podlegałyby kary wynikające z wyroków w sprawach II K 932/14 i II K 539/15 dla których cezurą czasową byłaby data wyroku w sprawie II K 932/14 czyli 12 czerwca 2015 r. jako pierwszego chronologicznie wyroku i przestępstwa objęte tymi wyrokami tworzyłyby tzw. zbieg realny w rozumieniu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w skład którego nie wchodziłyby przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie II K 28/16 popełnione po dniu 12 czerwca 2015 r. Niewątpliwie byłaby to sytuacja mniej korzystna dla skazanego, albowiem łączeniu podlegałyby jedynie kara 4 miesiące pozbawienia wolności w sprawie II K 539/15 i kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 932/14, do odrębnego zaś wykonania pozostałaby kara roku pozbawienia wolności w sprawie II K 28/16, która w obecnie obowiązującym stanie prawnym mogła zostać połączona.

Należy również dodać, że nie podlegały połączeniu kary aresztu za wykroczenia orzeczone wobec skazanego albowiem nie są to kary tego samego rodzaju i orzeczone za przestępstwo jak wymaga przepis art. 85 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak

810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Mając na uwadze powyższą regulację sąd mógł wymierzyć karę łączną w rozmiarze od roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar podlegających łączeniu) do roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu).

Wymierzając karę łączną sąd może zastosować jeden z trzech systemów łączenia kar: kumulacji (kara łączna jest sumą kar jednostkowych), absorpcji (najsurowsza wymierzona kara pochłania kary łagodniejsze) oraz asperacji (kara łączną wymierzona poniżej sumy kar jednostkowych i powyżej najsurowszej z kar).

Wybierając określony system łączenia kar sąd uwzględnia relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi przestępstwami, w postaci związku przedmiotowo-podmiotowego, który wyrażają kryteria dotyczące bliskości czasowej popełnienia poszczególnych przestępstw, (największy związek - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osób pokrzywdzonych (największa ścisłość zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaju naruszonego dobra prawnego (największy związek przy tożsamości dóbr) oraz sposób działania sprawcy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 lipca 2008 r., sygn. II AKa 93/08, opubl. Prok. i Pr. 2009/5/33).

Uwzględniając powyższe zasady sąd uznał, że w sprawie zasadnym będzie zastosowanie częściowej absorpcji wymierzonych skazanemu kar. Wprawdzie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy analizowanymi w sprawie przestępstwami był stosunkowo ścisły, ponieważ przestępstwa zostały skierowane przeciwko mieniu, to jednak dość odległe są daty popełnienia czynów, albowiem skazany poszczególne przestępstwa objęte wyrokami podlegającymi łączeniu popełniał generalnie rzecz ujmując od lutego do września 2015 r. Poszczególne przestępstwa dzieliły zatem odstępy kilkumiesięczne. Ponadto w sprawie popełnionymi przez skazanego przestępstwami pokrzywdzone zostały różne osoby.

Dodać także należy, że w orzecznictwie podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej należy uwzględniać, że popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002, z. 4, poz. 26). Oprócz związku podmiotowego i przedmiotowego przy wymiarze kary łącznej uwzględniać należy także ocenę stopnia społecznej szkodliwości wszystkich przestępstw, za które wymierzono kary jednostkowe (por. wyrok SN z 11 grudnia 1980 r., II KR 388/80, LEX nr 21888). W ocenie sądu przy wymiarze kary łącznej jako okoliczności obciążające uwzględnić należało także warunki i właściwości osobiste skazanego, który jak wynika z

załączonych wyroków dopuścił się całego szeregu kradzieży, a w przeszłości był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej zachowanie skazanego w zakładzie karnym, które oceniane jest jako prawidłowe. Skazany nie był bowiem karany dyscyplinarnie, układa zgodne relacje ze współosadzonymi, odnosi się grzecznie do przełożonych, a także angażuje się w różne inicjatywy mające służyć poprawie jego zachowania. Okoliczności te nie mogły jednak przesądzić o wymierzeniu skazanemu najniższej kary, ponieważ skazany popełniając kolejne przestępstwa jedno po drugim wykazał rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Ponadto należy uwzględnić, że skazany przestępstw dopuszczał się także w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., a co oznacza, że jest on osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną, wcześniej odbywane kary nie wpłynęły na skazanego, ponieważ popełnił on ponownie przestępstwo i dla osiągnięcia wobec P. W. skutku resocjalizacyjnego konieczne jest dłuższe oddziaływanie w warunkach izolacji.

Zdaniem Sądu kara łączna roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, uwzględnia dyrektywy sądowego wymiaru kary oraz spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego.

Mając na uwadze treść art. 624§1 k.p.k. sąd zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych przyjmując, iż z uwagi na sytuację majątkową skazanego uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe.